

més
LLIBRES

DIARI D'UN LLADRE D'OXIGEN

Anònim

Traducció de Ricard Vela

M'agradava fer mal a les noies.

Vull dir mentalment, no físicament; jo no li he pegat a una noia mai de la vida. Bé, sí, una sola vegada. Però allò va ser una equivocació. Ja us ho explicaré més tard. La qüestió és que m'entusiasmava. Que ho gaudia de debò.

És com quan t'escoltes els assassins en sèrie que diuen que no se'n penedeixen, que no senten cap remordiment per la gent que han matat. Jo era una cosa així. M'agradava molt. I tampoc em preocupava pel temps que m'ocupava, perquè no tenia cap pressa. M'esperava fins que les tenia totalment enamorades. Fins que em miraven amb uns ulls com unes taronges. M'encantava el sotrac que els recorria la cara. I, després, el vernís amb què intentaven ocultar fins a quin punt els feia mal. I era legal. Em sembla que me'n vaig carregar alguna. La seva ànima, vull dir. Perquè jo anava al darrere de les seves ànimes. I sé que hi vaig ser a prop un parell de cops. Però no patiu, he rebut el càstig que em mereixia. I és per això que us ho explico. S'ha fet justícia. S'ha restablert l'equilibri. A mi em va acabar passant el mateix, però pitjor. Pitjor perquè va ser a mi que em va passar. Ara em sento purgat, sabeu? Purificat. He estat castigat, així que no hi fa res que ho expliqui tot. Si més no, això és el que em sembla a mi.

Després que vaig deixar de beure, vaig carregar la culpa dels meus crims per tot arreu durant anys. No podia

ni tan sols mirar-me una noia, i molt menys creure'm que em mereixia parlar-hi. En tot cas, després que em fiqués a Alcohòlics Anònims, ni tan sols li vaig fer un petó a una noia durant cinc anys. De debò. Ni fer unes tristes manetes.

M'hi vaig posar seriosament.

Em sembla que, en el fons, sempre vaig saber que tenia un problema amb la beguda. Però no em decidia mai a admetre-ho. Jo bevia estrictament pels efectes. Però, fins on jo sabia, no feia tothom exactament el mateix? Quan em van començar a estomacar, em vaig adonar que alguna cosa no anava prou bé. Evidentment, la meua boca sempre em ficava en problemes. Me n'anava cap al paio més gran que hi hagués al local, alçava la vista i el tractava de marieta. I després, quan em fotia un bon cop de cap, jo li deia: «D'això en dius tu un cop de cap?». I el paio me'n fotia un altre de més fort. La segona vegada ja no hi tenia gaire cosa a dir. Una de les meves *víctimes* em va esclafar el cap als fogons d'una cuina elèctrica. A Limerick. La ciutat de les ganivetades. Vaig tenir sort de sortir viu d'aquella casa. Però el paio ho va fer perquè jo havia estat fotent-me del seu parlar papissot. Potser és per això que em vaig passar a les noies. Més sofisticat, oi? I les noies no em clavarien cap pallissa. Només se'm quedarien mirant commocionades i amb incredulitat.

Aquells ulls, ja sabeu de què parlo.

El fingiment i totes les normes s'esfumaven. Només quedàvem nosaltres dos i el dolor. Tots aquells moments

íntims, tots aquells sospirs, aquells contactes amorosos, les relacions sexuals, les confidències, els orgasmes, els intents d'orgasme; tot plegat, només combustible. Com més penjades n'estaven, més boniques se les veia quan arribava el moment.

I jo vivia per a aquell moment.

Durant tota aquella època de Londres, jo treballava com a freelance en el món de la publicitat. Feia de director artístic. Una contradicció absoluta, si és que mai n'hi ha hagut cap. I és el que continuo fent encara. I, tot i que sembli estrany, sempre he estat hàbil per fer diners. Fins i tot, quan anava a l'escola de Belles Arts, vaig aconseguir una beca perquè el pare acabava de jubilar-se i, de sobte, em vaig trobar que complia tots els requisits. I després d'allò vaig encadenar una feina rere l'altra sense gaire problemes.

No vaig semblar mai un borratxo, simplement n'era un, i, en tot cas, en aquella època el món de la publicitat era un ambient molt més alcohòlic que no pas avui. Com que era freelance, podia anar per lliure, per dir-ho així, i anava molt atrafegat per garantir-me una bona reserva de cites. Se suposava que cap de les noies no n'havia de tenir ni idea. L'objectiu era disposar-ne d'una tirallonga impressionant perquè quan una noia comencés a estar prou madura –normalment després de tres o quatre cites amb algunes telefonades pel mig– en pogués introduir una altra. I quan una anava a parar a la pila de la ferralla, ja n'hi havia una de nova per ocupar-ne el lloc. Un mètode que no tenia res d'estrany, ho feia tothom. Però jo

en gaudia més. No del sexe, ni tan sols de la conquesta, sinó d'infligir dolor.

Va ser després d'aquella nit boja amb la Pen (us ho explico d'aquí a un minut) que em vaig adonar que havia trobat la veta de mercat de la meva vida. No sé per què, però resulta que jo era capaç d'atraure aquelles criatures cap al meu cau. Em passava la meitat del temps intentant apartar-les, però fent això només aconseguia l'efecte contrari. I que se sentissin atretes per una merda lligada amb un cordill com jo em feia odiar-les encara més que si se m'haguessin rigut a la cara i m'haguessin deixat tirat. Que quina fila faig? No soc res de l'altre món, però m'han dit que tinc els ulls bonics. Uns ulls que no podrien revelar cap altra cosa que la veritat.

Diuen que en realitat el mar és negre i que simplement reflecteix el cel blau que hi ha al damunt. A mi em passava el mateix. Deixava que tothom s'admirés en els meus ulls. Proporcionava un servei. Jo escoltava i escoltava i escoltava. Us emmagatzemava dins meu.

No hi hagut mai res que em semblés tan bo. I, si he de ser sincer, encara avui enyoro fer mal. No n'estic curat del tot, però ja no pretenc desmantellar-ho tot sistemàticament com abans. L'alcohol, no l'enyoro ni la meitat. Oh, tornar a fer mal. En aquella època tan excitant vaig sentir una dita que em sembla que s'escau ara mateix: «La gent ferida fereix la gent».

Ara sé que jo duia el dolor a dintre i que volia que els altres també el sentissin. Era la meva manera de comunicar-me. La primera nit coneixia les noies i n'aconseguia el

número de telèfon tant sí com no, i després d'un parell de dies, per fer-les suar una mica, els trucava fent veure que estava molt nerviós. Això els encantava. Els demanava per sortir, fingia que jo no havia fet «aquella mena de cosa» gairebé mai i acabava explicant que no havia sortit gaire per Londres perquè, en realitat, no coneixia prou l'escena local. Malgrat tot, allò era cert, perquè tot el que jo solia fer era perdre el cap pels bars del barri de Camberwell.

I quedàvem per trobar-nos en algun lloc. A mi m'agradava Greenwich, amb el riu, els vaixells i, naturalment, els pubs. I perquè desprenia una bona aroma de xicots i xicotes. Bonic i respectable. Quan ens trobàvem, jo ja anava només semiconscient, però em mostrava enginyós i encantador i tremolós com un nen. Per tranquil·litzar-me, elles somreien i feien algun comentari sobre els meus tremolors, pensant-se que estava nerviós perquè volia causar una bona impressió. En realitat, tenia esgarrifances per tot el cos perquè anava curt de mam. Cada cop que m'acostava a la barra per demanar mitja pinta de cervesa suau per a elles, jo m'havia de fotre dos whiskys Jameson. Engolia els Jimmys sense que elles em veiessin i continuava l'espectacle.

Encantador.

El que m'importava no era ben bé endur-me-les al llit o no. Només volia una mica de companyia mentre m'emborratxava, mentre esperava tenir el coratge per ferir-les fins que se'ls omplissin els ulls de llàgrimes. I elles semblaven molt còmodes perquè no intentava grapejar-les. De vegades sí, però en general em comportava força bé.

Això continuava durant unes quantes cites. I, mentrestant, les animava perquè m'anessin explicant coses sobre si mateixes.

Això és molt important per al moment d'èxit que ha d'arribar més tard. Com més hi posen i més confien en tu, més fort és el trasbals i més satisfactori el desenllaç final. Així que m'explicaven els costums dels seus gossos, com es deien els seus ossets de peluix, les enrabiades del pare, les pors de la mare. Que t'agraden els nens? Quants germans i germanes tens? Una comèdia que m'havia d'empassar. Però cap problema, perquè jo sabia que ja estava eliminant el seu paper del guió de la sèrie.

Ella parlava i parlava, i jo feia que sí amb el cap. Aixecava una cella estratègicament. Feia una ganyota quan era necessària. Deixava anar una riallada o fingia un en-surt, el que fes falta en cada moment. Em fixava en la gent enmig d'una conversa i en registrava les expressions facials. Interès: aixeca una cella i alça o abaixa l'altra depenent del que s'estigui dient. Atracció: intenta posar-te vermell. Això no és fàcil (però m'hi ajudava pensar en el que jo li faria a ella més tard). I un rubor en sol portar un altre. Vull dir que si jo em podia ruboritzar prou, era més que probable que ella també s'acabés posant vermella. Simpatia: arrufa el front i fes que sí amb el cap amb suavitat. Encisat: inclina una mica el cap i somriu com demanant disculpes. Jo podia exhibir aquestes màscares prefabricades en el moment just. Era fàcil. Era divertit. Els altres païos ho feien sempre per fotre un clau. Jo ho feia per revenjar-me'n. Per Ser Cruel amb les Dones.

Aquella era la meva missió. I va ser cap aquella època que vaig descobrir què volia dir la paraula *misogin*. Recordo que vaig pensar que era ben graciós que comencés com *Miss*.

Tot el que sé és que quan veia algú altre realment ferit jo em sentia millor. Però, naturalment, elles solien ocultar fins a quin punt els havia fet mal. Sí, ajudar-les a exterioritzar els seus sentiments era tot un repte en si mateix, però també resultava frustrant de collons haver-me basquejat tant i al final no poder gaudir d'una representació ben dramàtica. Per això va caldre condensar-ho tot plegat en un sol moment ben expressiu.

La Sophie era del sud de Londres. Solia fer-li el vestuari a l'Angus Brady per al seu programa d'humor *No t'alegres de veure'm?*. La vaig conèixer en una festa de l'Escola de Belles Arts de Camberwell on em vaig colar. Darrere d'ella va venir aquella dissenyadora –no puc recordar-ne el nom, de debò–, i estic segur que li vaig fer mal molt endins perquè no em va tornar a trucar. És curiós, perquè tot i que no me l'he trobada mai més, ni li he tornat a sentir la veu, sé que li ha anat molt malament.

Que com ho sé?

Ho sé i prou.

Va haver-hi la Jenny. Ella va ser la que em va tirar la cervesa a la cara. Jo estava emocionat d'haver tingut alguna cosa a veure amb un esclat de ràbia com aquell.

I després va venir l'Emily. Però, en realitat, no la puc comptar perquè ella era tan bona com jo, per no dir que millor, fos el que fos allò que fèiem. Me'n vaig enamorar

i tot. La Laura devia aparèixer aleshores. Una expublicista d'un grup musical amb un cul magnífic que havia sobreviscut a una filla petita. Un dia em vaig despertar i hi havia una noieta de vuit anys mirant-se com jo em desenredava dels tentacles pigats de la seva mare comatosa. I després que em fes sentir culpable perquè l'acompanyés caminant a l'escola, vaig tenir la sensació que la mare i la filla treien tot el suc als homes que passaven per les seves vides. Com els indis americans i els búfals, o els esquimals i les foques, les mares de Benestar Social i jo.

I la que ho va començar tot.

La Penelope Arlington. Havíem estat sortint junts durant quatre anys i mig. Molt de temps. Va ser bona amb mi. Més bona que qualsevol altra noia amb qui hagués estat. Quan jo parlava, girava la cara cap a mi i semblava que s'abandonava a les meves paraules i al que volien dir. Allò m'agradava. Va ser força més tard que vaig descobrir que al llit era un desastre. Però en aquell moment em pensava que seria una llibertina. I va resultar que no. Però és la noia que més em penedeixo d'haver-li fet mal. Per què? Doncs perquè ella no s'ho mereixia. No és que les altres sí que s'ho mereixessin, però ella no m'hauria deixat si jo no l'hagués fet miques. I a mi em feia falta que em deixés perquè em destorbava en el meu camí cap a la beguda.

I una nit simplement vaig esclatar. Allò havia estat fent xup-xup durant anys. Xup-xup, bombolles, deixar reposar una mica..., més bombolleig. Vaig agafar una borratxera efervescent descomunal i tota aquesta cadena

de fets va començar a espetegar. Per què algú voldria trencar-li el cor a aquell que s'estima? Per què algú causaria aquesta mena de mal amb tota la intenció?

Per què es matava la gent entre si?

Perquè en gaudien. De debò que era així de simple? Per aconseguir destrossar una ànima és millor que l'agressor hagi passat per la mateixa experiència. La gent ferida fereix els altres amb més traça. Un trencacors expert coneix l'efecte de cada incisió. La fulla que llisca sense que gairebé no es noti, el dolor i la disculpa oferts gairebé al mateix temps.

Me n'havia cansat, de la noia amb la qual feia quatre anys i mig que sortia. I això que me l'estimava. I allò era el pitjor del que estic a punt d'explicar-vos. Hi ha la possibilitat que ella sigui allà fora, en algun lloc, llegint això ara mateix. La resta ja podeu girar el cap una estona; aquest fragment és només per a ella.

Pen, em sap molt de greu. Necessitava fer-te mal. Jo sabia que ens acostàvem al nostre final. Sabia que havies començat a menysprear-me. Vas intentar ocultar el que senties, però se't dibuixava a la cara. Repulsió. I jo vaig començar a odiar-te per no tenir el coratge de dir-me el que pensaves realment de mi. Així que vaig haver de prendre la decisió per tu.

Els altres ja podeu tornar a mirar.

Era un divendres al vespre en un pub de Victoria Park. Havia sortit aviat de la feina. L'enèsima agència de publicitat en què l'enèsima niuada de conceptes havia estat massacrada per l'enèsim director creatiu maldestre. Em

feia falta una borratxera desorbitada, així que em vaig anar fotent pintes coll avall a un ritme alarmant.

El cambrer pansit semblava preocupat. I em vaig passar al whisky. Cap a dos quarts de vuit ja m'entrebanca-va. La cita amb la Penelope era a les vuit. I vaig haver d'agafar la bici per anar fins allà on havíem quedat. Un altre pub, és clar.

Ràbia. Avorriment. Embriaguesa. Una mala combinació. Vaig començar amb una cosa més o menys així:

–Com puc desmantellar quatre anys?

La seva mirada incrèdula va anar seguida d'un moviment d'evasió en forma de:

–T'agrada la meva brusa nova?

–Semblen. Unes. Estovalles.

Dolor. I a continuació:

–En vols una altra?

Més mam. Allò solia funcionar.

–Una altra xicota? Sí, si us plau.

No semblava tan ferida com avorrida. Mirant-se el pub de dalt a baix. Silenci.

I després va dir:

–Anem a algun altre lloc.

Allò també solia funcionar. Però jo havia decidit que aquella nit no, que aquella nit no havia de funcionar. Aquella nit aniríem fins al final. Ens trobàvem tot just al perímetre, als sacs de sorra de protecció. I el meu grup d'esvelts terroristes emocionals va passar per alt aquests insults a la seva destresa.

–I tant. Som-hi.